

[Arne Bjerregaard.]

den rette kurs, så længe man bekender sig til et privatkapitalistisk samfund. Ønsker man ikke dette, så må man vende sig mod andre systemer. Finanspolitikken må være korrigerende, korrelerende, inden for det forbrugsmæssige område, men angst for borgerne og for politikerne på ansvarlighedens overdrev ræddes man for finanspolitiske indgreb, og netop derved får man den siksakkurs, som vi så ofte er vidne til, fordi man ofte griber ind for sent og for længe og for forsigtigt. Og én ting må vi gøre os klart i dagens økonomiske situation: der er mange politiske strenge at spille på på det økonomiske instrument, men nogle af disse er sat ud af funktion på grund af vores stigende gæld til udlandet. Derfor har vi sådan set kun få strenge på det økonomiske område tilbage at spille på, og her må jeg sige, at at strengene er indskrænkede, må alle de gamle partier bære ansvaret for. Her kan man ikke køre friløb, for den økonomiske situation er ikke skabt i går eller i forgårs, men er skabt af 15 års politik.

Finanspolitik er stadig brugbar, og indkomstpolitik bruges nu, og jeg må sige: ve den, der nok en gang tør ødelægge muligheden for også at spille på denne streng i det økonomiske instrument. Og når jeg snakker om, at siksakkursen er den rigtige kurs for finanspolitik, så må jeg gøre opmærksom på, at borgerne reagerer særdeles ensartet på farverne på den økonomiske fremtids himmel, hvis man kan sige det sådan, og derfor beskriver borgerne selv i deres økonomiske dispositioner en siksakkurs, og dér er det, finanspolitikken skal ind og korrigere og korrelere, således at finanspolitikken også beskriver en siksakkurs. Men hvor linjerne går modsat, og hvis man da trækker linjerne efter disse punkter, som ligger lige langt fra hvert punkt på disse linjer, så vil man få en ret linje, og det er den finanspolitik, man bør føre, men som man aldrig har turdet oplyse befolkningen om at man må følge. I stedet for har man ønsket at følge borgernes kurs på det finanspolitiske eller på det forbrugsmæssige område. Vil de forbruge meget, ville staten også forbruge meget, så tilgodeså man borgernes ønsker. I stedet for: når borgerne bruger meget, må staten bruge lidt, og når borgerne vil bruge lidt, må samfundet bruge meget. Det er en klar regel for

finanspolitik, som ganske vist ikke står i økonomiens lærebøger fra før 1930'erne, men vil man undgå en 1930'ernes krise, så må man nok få en ny opfattelse af de økonomiske lærebøger.

Hvis man altså ikke tør følge dette, og det er der jo visse der ikke tør i øjeblikket, fordi man ønsker på demagogiens overdrev at påstå over for befolkningen, at kursen, som blev en ret linje, var en siksakkurs, må man gøre sig ét klart, også fra borgerligt hold — fra den anden side kan man vel ikke forvente den samme opfattelse — at ønsker man et privatkapitalistisk system, så er man nødt til at tage disse korrigerende faktorer med i betragtning.

Kristeligt folkeparti er gået med ind i disse samlede forhandlinger på det økonomiske område for at udmønte en politik, der i sin helhed har en videre målsætning, og i dette er der en nødvendig stillingtagen til dagens problemer og løsningen af disse problemer. Disse problemer kunne have været mindre på det finanspolitiske område, hvis man havde grebet ind noget tidligere, men som jeg sagde, griber man som regel ind for sent. Man erkendte i foråret, at forbrugsudviklingen var for stærk i forhold til den formåen, vi havde i dette samfund, men da ville man ikke være med til at bremse den. Derfor må man nu, når problemet er vokset større, selvfølgelig erkende, at det var for sent, derfor må man indgribe lidt mere drastisk. Det er nu engang nødvendigt.

Jeg erkender da, at det rammer den almindelige borger i det danske samfund, hvis man kan sige, at det rammer, men man er nødt til at sige, at vi da selvfølgelig skal lovgive for borgerne i dette land og sørge for, at vi får en mere harmonisk udvikling på det økonomiske område, og det er ikke for at ramme borgerne. Det er for at notere, at hvis vi skal kunne føre en anstændig økonomisk politik i fremtiden, er dette nødvendigt i den øjeblikkelige situation.

Så synes jeg nok, hvis jeg forstod hr. Glistrup ret, at det igen er lidt ude på overdrevet, når han siger: ja men én mand bruger så meget, og hvis der så er fire i familien, så vil det belaste så meget. Jeg regner med, at såvel det ene som det andet er indregnet i disse forbrug, og hvis den ene bruger så meget, så gad jeg vide, om børnene i vuggen